

19.02.2024

Buletinul jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului Hotărâri și decizii împotriva României octombrie - decembrie 2023

În perioada 1 octombrie - 31 decembrie 2023, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a examinat 299 de cereri împotriva României, pronunțând 14 hotărâri și 63 de decizii de inadmisibilitate și de scoatere de pe rol.¹

Vasile Sorin Marin împotriva României

(3.10.2023, cererea nr. 17412/16)

încălcarea art. 4 din Protocolul nr. 7 (*non bis in idem*; tulburare a ordinii și liniștii publice; amendă contravențională; procedură penală inițiată în paralel; natura penală a contravenției în sensul art. 4 din Protocolul nr. 7)

Reclamantul din prezenta cauză a fost amendat contravențional în baza art. 2 pct. 24 din Legea nr. 61/1991² pentru provocarea și participarea la un scandal într-un club de noapte din Bacău. În aceeași zi a fost pusă în mișcare acțiunea penală împotriva reclamantului și a altor persoane pentru aceleași evenimente. După 6 luni, acesta a fost condamnat la pedeapsa cu închisoarea cu suspendare în baza art. 321 alin. (2) C. pen. Curtea de apel a confirmat hotărârea instanței de fond, reținând că reclamantul a fost inițial sancționat contravențional pentru provocarea de scandal în public, fiind ulterior trimis în judecată pentru fapte care depășeau gradul de gravitate al unei contravenții, și anume „pentru tulburarea gravă a ordinii și liniștii publice în contextul comiterii de acte violente, amenințări și distrugere de proprietate”.

În plângerea adresată Curții, reclamantul a susținut că a fost judecat și condamnat de două ori pentru aceeași infracțiune, cu încălcarea drepturilor sale protejate prin art. 4 din Protocolul nr. 7 la Convenție³; cele două forme de pedeapsă în cauză au fost de natură penală, „infracțiunea” minoră - contravenția - fiind aplicabilă publicului larg și ambele au avut o funcție preventivă și represivă.

Curtea a constatat, în primul rând, că natura contravenției pentru care reclamantul a fost sancționat era de natură penală, astfel încât putea să fie inclusă în cadrul expresiei „procedură penală” utilizată la art. 4 din Protocolul nr. 7. Astfel, deși amenda aplicată în speță nu avea un quantum substanțial, totuși natura ei era punitivă, scopul său nu era de a compensa prejudiciul cauzat, ci de a-l împiedica pe reclamant să comită din nou o infracțiune.

În al doilea rând, Curtea nu a fost de acord cu existența a 2 „infracțiuni”, astfel cum au arătat instanțele naționale: prima faptă a constituit o tulburare fără elemente de violență

¹ Căutarea pe site-ul Curții poate fi făcută [aici](#). Materialul de față nu conține o prezentare exhaustivă a jurisprudenței contra României pentru perioada de referință, fiind posibilă publicarea ulterioară de către Curte a unor decizii ori hotărâri suplimentare. Institutul European din România va opera actualizările necesare în mod retroactiv.

² Legea nr. 61/1991 pentru sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii publice a fost republicată în Monitorul Oficial nr. 125 din 18 februarie 2020.

³ Trimiterile din text se fac la Convenția europeană a drepturilor omului și protocoalele ulterioare, disponibile [aici](#), precum și la Regulamentul Curții, disponibil [aici](#).

fizică, în măsura în care cuvântul „scandal” implica simplul abuz verbal, iar în cazul celei de-a doua, fapta a fost mai contextualizată și descrisă ca fiind o „tulburare gravă a ordinii și liniștii publice în contextul comiterii unor violențe, amenințări și distrugerii de proprietate”. Curtea a reținut că noțiunea „scandal”, în măsura în care nu este definită în mod specific în dreptul penal intern relevant, trebuie interpretată în conformitate cu semnificația sa comună, care sugerează o anumită idee de violență, fie verbală, fie fizică, îndreptată împotriva persoanelor și/sau a bunurilor. Astfel, acuzațiile penale formulate împotriva reclamantului au constat în totalitate din elementele contravenției și, dimpotrivă, conținutul contravenției nu a avut elemente care nu au fost incluse în infracțiunea de săvârșirea căreia reclamantul a fost acuzat.

Deși obiectivele ambelor sancțiuni au fost descurajarea și pedepsirea, Curtea a observat că amenda aplicată în cadrul procedurii administrative era specifică comportamentului în cauză și, prin urmare, diferită de „nucleul dur al dreptului penal”. Curtea a observat, de asemenea, că comportamentul reclamantului a reprezentat mai degrabă un incident unic decât un tipar al unui astfel de comportament. În plus, procedura penală a fost inițiată împotriva reclamantului chiar înainte de aplicarea amenzii contravenționale. Prin urmare, procedura penală nu poate fi considerată un răspuns complementar la comportamentul ilegal al reclamantului, destinat soluționării unei situații continue de violență. Menționând că duplicarea procedurilor și sancțiunilor poate fi permisă numai în condițiile prevăzute și definite în mod exhaustiv de norme clare și precise care permit persoanelor să anticipeze care acțiuni sau inacțiuni pot face obiectul unei asemenea duplicări, garantând astfel că dreptul garantat de art. 4 din Protocolul nr. 7 nu este repus în discuție ca atare și că securitatea juridică este menținută, Curtea a considerat că, în speță, reclamantul nu avea niciun motiv să prevadă că comportamentul său ar fi putut avea consecințe precum inițierea unei proceduri administrative pentru un anumit incident individual, precum și a unei proceduri penale pentru același incident.

În consecință, Curtea a constatat că cele două seturi de proceduri nu au fost coroborate în mod integrat, astfel încât să formeze un întreg coerent, încălcând astfel criteriul „bis” prevăzut la art. 4 din Protocolul nr. 7.

Orbulețu împotriva României

(3.10.2023, cererea nr. 63963/19)

decizie de inadmisibilitate (art. 6; proces echitabil; reîncadrare juridică a faptei în apel)

Reclamantul s-a plâns, în temeiul art. 6 § 1 și 3 lit. a) și b) din Convenție, că procesul penal împotriva sa pentru tentativă de omor calificat nu a fost echitabil. Acesta a susținut că nu a fost informat la timp cu privire la schimbarea încadrării juridice a infracțiunii de către instanța de apel. În plus, modificarea a fost făcută doar prin hotărâre definitivă, pe baza declarațiilor martorilor care nu au fost audiați în apel.

Curtea a reținut că reclamantul a beneficiat de dreptul său la apărare și de avocatul său, care l-a asistat pe toată durata procesului penal, a formulat observații scrise și excepții în fața curții de apel cu privire la reîncadrarea juridică a infracțiunii. Acesta putea contesta acuzația de tentativă de omor calificat în fața curții de apel și dispunea de timp și de facilități adecvate pentru pregătirea apărării sale. Curtea nu a găsit niciun indiciu că procesul împotriva reclamantului nu a fost corect.

Oprea împotriva României

(3.10.2023, cererea nr. 27571/18)

decizie de inadmisibilitate (art. 6; art. 2; anchetă efectivă; neglijență medicală)

Invocând art. 2, 6 și 13 din Convenție, reclamantul a susținut că mama sa a fost victima unei neglijențe medicale grave și că autoritățile nu au efectuat o anchetă efectivă pentru a clarifica circumstanțele decesului și pentru a sancționa eventualele persoane răspunzătoare.

Curtea nu a fost de acord cu argumentul reclamantului, în sensul că, prin natura sa, procedura penală era calea de atac cea mai adecvată în cazul său. Curtea a precizat cu alte ocazii că, în cazul acuzațiilor de neglijență medicală, acțiunea în despăgubire internă este, în principiu, cea de natură să ofere persoanelor în cauză cea mai adecvată acțiune. În ceea

ce privește procedura penală, singura cale urmată de reclamant, Curtea a reținut că argumentul său principal a fost că decesul mamei sale se datora administrării de către asistenta medicală a unui medicament neidentificat. Acest argument a fost examinat de instanța care a dispus efectuarea unui raport de expertiză criminalistică și a concluzionat că adrenalina și atropina fuseseră administrate în conformitate cu protocoalele profesiei. Curtea nu a considerat nici că pretinsa întârziere nerezonabilă a procesului penal, care a depășit șapte ani, nu a putut, în sine, să conducă la concluzia că ancheta desfășurată de autorități nu a fost efectivă, mai ales că, prin multiplicarea procedurilor și a cererilor de trimitere a cauzei sau de recuzare a autorităților însărcinate cu cauza, reclamantul însuși a contribuit la durata procedurii.

Dumitru împotriva României

(3.10.2023, cererea nr. 18428/18)

decizie de inadmisibilitate (art. 35; contestație în anulare; lipsa motivării hotărârii definitive; eroare de comunicare)

În urma unui proces civil pierdut, reclamanta a formulat o contestație la executare care a fost respinsă de judecătoria și, în apel, de tribunal prin hotărâre definitivă. Împotriva acestei hotărâri reclamanta a formulat contestație în anulare, cale extraordinară de atac. În plângerea către Curte, reclamanta a depus o copie a contestației în anulare și o copie a informațiilor disponibile pe site-ul internet al tribunalului, unde se specifica că acțiunea sa în anulare a fost declarată inadmisibilă.

Curtea a reținut că, deși hotărârea depusă la dosar de reclamantă era o copie a hotărârii care i-a fost notificată de tribunal, ulterior, în cadrul acțiunii în anulare, reclamanta a obținut o copie a hotărârii tribunalului, în integralitatea sa, motivată, și că nu a fost decât o omisiune a autorităților de a-i comunica versiunea completă a hotărârii pronunțate în cadrul procedurii de contestare a executării. Reclamanta nu a informat Curtea că a luat cunoștință în cadrul procedurii de contestație în anulare de întregul conținut al hotărârii definitive. Informațiile în cauză erau foarte importante pentru aprecierea admisibilității plângerii reclamantei întemeiate pe art. 6 din Convenție cu privire la pretinsa nemotivare a hotărârii tribunalului. Curtea a observat că, la momentul formulării plângerii, hotărârea pronunțată în procedura contestației în anulare nu era încă motivată și, prin urmare, în lipsa motivării acestei hotărâri, recurenta nu știa că era vorba despre o simplă eroare de notificare. În consecință, acest capăt de cerere a fost declarat inadmisibil și respins în temeiul art. 34 și 35 din Convenție.

Gaetan împotriva României

(3.10.2023, cererea nr. 56812/17)

decizie de inadmisibilitate (art. 8; calomnie; dreptul la reputație)

Reclamantul este cetățean american și a fost implicat în alegerile prezidențiale din România din 2004 în calitate de consilier politic al unui candidat. În 2009, mai mulți jurnaliști de la mai multe ziare din Cluj-Napoca au publicat o serie de articole în care afirmau că reclamantul ar fi în strânsă legătură cu serviciile secrete și un agent de lobby pentru anumite cercuri politice americane. Acțiunea în răspundere civilă delictuală pentru calomnie inițiată de către acesta a fost respinsă, instanțele interne reținând că articolele criticate conțineau, în esență, aceleași elemente ca cele publicate într-un articol din 2004⁴ și se refereau la biografia reclamantului și la implicarea sa în viața politică, precum și că acestea fuseseră redactate cu ajutorul unor tehnici jurnalistice incomode și într-un stil adesea agresiv, tehnică pe care o practica, la rândul său, și reclamantul.

Întemeindu-se pe art. 8 din Convenție, reclamantul a invocat o încălcare a dreptului său la reputație ca urmare a respingerii acțiunii sale în răspundere civilă delictuală.

Curtea a observat că, subliniind stilul jurnalistic destul de virulent adoptat de articole, instanțele au concluzionat că acestea au rămas în limitele provocării permise în contextul specific al cauzei, limitate la dezbateri de interes general și de natură politică. Instanțele au ținut seama de faptul că anumite elemente nu fuseseră prezentate ca certitudine, ci mai degrabă ca întrebări prin care cititorul era invitat să reflecteze.

⁴ A se vedea [Morar împotriva României](#), disponibilă în limba română [aici](#).

Articolele în cauză, publicate în timpul alegerilor prezidențiale, aveau ca scop alertarea publicului cu privire la aspecte de interes general, cum ar fi relațiile unor personalități politice sau publice cu fostul regim represiv românesc înainte de 1989. Instanțele naționale au afirmat în mod constant că articolele în discuție reproduceau, în esență, informații deja publicate în 2004 și nu conțineau niciun element ofensator în ceea ce privește activitatea sa publică, inclusiv publicarea unei cărți în contextul campaniei pentru alegerile prezidențiale din 2009.

Credit Europe Leasing IFN S.A. împotriva României

(10.10.2023, cererea nr. 38072/11)

art. 41; art. 1 din Protocolul nr. 1 (reparație echitabilă)

Cauza derivă dintr-o acțiune introdusă la Curte de o societate comercială română, Credit Europe Leasing Ifn S.A., la 17 iunie 2011. Prin hotărârea pronunțată la 21 iulie 2020⁵, Curtea a stabilit că a existat o încălcare a art. 1 din Protocolul nr. 1 din cauza duratei excesive a sechestrului instituit asupra bunurilor societății reclamante (779 chioșcuri, șase furgonete și un camion) și din cauza lipsei unei modalități de a contesta efectiv sechestrul instituit în cadrul unui proces penal în care societatea reclamantă nu era parte. Întrucât Curtea nu s-a putut pronunța sub aspectul aplicării art. 41, a rezervat pronunțarea în această privință și a invitat Guvernul și societatea reclamantă să comunice, în termen de șase luni, observații scrise cu privire la acest aspect și, în special, orice acord la care ar putea ajunge. Întrucât părțile nu au reușit să facă acest lucru, societatea reclamantă a formulat o cerere pentru reparație echitabilă în temeiul art. 41.

Curtea a reținut că sechestrul instituit asupra bunurilor societății reclamante a durat mult timp și că autoritățile nu au identificat chioșcurile și furgonetele și nu le-au returnat proprietarului de drept. În plus, societatea reclamantă nu a beneficiat de nicio procedură de despăgubire sau altă formă de reparație în temeiul dreptului intern. Curtea a mai reținut că bunurile în cauză au rămas în posesia partenerului de afaceri al societății reclamante și că aceasta din urmă nu a oferit nicio explicație cu privire la ceea ce a împiedicat-o să își recapete bunurile după ridicarea măsurii de către autorități. În consecință, reclamanta nu poate solicita ca despăgubiri valoarea totală a chioșcurilor și a restului de bunuri. În ceea ce privește camionul, Curtea a constatat că sechestrul nu a fost ridicat și, din informațiile prezentate de părți, nici nu s-a luat o decizie până în prezent cu privire la acesta. În aceste condiții, societatea reclamantă avea dreptul la despăgubire pentru valoarea camionului.

Curtea a considerat că, din cauza duratei excesive a sechestrului, societatea reclamantă a fost privată de utilizarea bunurilor sale timp de câțiva ani. Conform raportului de evaluare, aceste bunuri au avut o valoare semnificativă, iar pierderea folosinței lor trebuie să fi provocat societății reclamante o pierdere semnificativă, precum și pierderea cauzată de deprecierea bunurilor. În același timp, încălcarea în cauză trebuie să fi cauzat o întrerupere a activității societății reclamante și o prelungire a incertitudinii în desfășurarea activității respective. În aceste condiții și pe baza elementelor din dosar, Curtea nu a fost în măsură să stabilească cu precizie prejudiciul suferit de reclamantă; în schimb, a fost necesară o evaluare globală. Astfel, a acordat societății reclamante o sumă totală de 200 000 EUR pentru toate capetele de cerere.

Lungu împotriva României

(24.10.2023, cererea nr. 2022/18)

încălcarea art. 8 (obligația pozitivă a statului în domeniul protecției sănătății; anchetă efectivă)

Copilul reclamantei s-a născut prematur la Spitalul Universitar București și a prezentat numeroase patologii, în special paralizie cerebrală și epilepsie. Reclamanta și tatăl copilului au inițiat mai multe proceduri pentru a determina dacă acestea au fost rezultatul unei neglijențe medicale la naștere. Astfel, în cadrul procedurii disciplinare îndreptată împotriva mai multor doctori, Consiliul Colegilor Medicilor a constatat mai multe abateri profesionale și a aplicat sancțiuni. În același timp, părinții au formulat o plângere penală cu constituire de parte civilă împotriva a 9 persoane pentru vătămare corporală gravă

⁵ *Credit Europe Leasing Ifn S.A. împotriva României*, disponibilă în limba română [aici](#).

din culpă, neglijență în serviciu și/sau abuz în serviciu și, după mai multe clasări ale dosarului de către parchet și plângeri în fața instanței, faptele au devenit prescrise. În al treilea rând, a fost inițiată în fața Comisiei de monitorizare și competență profesională pentru cazurile de malpraxis o procedură în baza Legii nr. 95/2006⁶, reclamanta și tatăl copilului susținând faptul că nou-născutul fusese victima unui act de malpraxis. Cauza este în continuare pendinte în fața Tribunalului București. În fine, a fost inițiată o acțiune în răspundere civilă delictuală îndreptată împotriva spitalului și a 13 persoane. Și această cauză este pendinte în fața instanței.

În fața Curții, reclamanta s-a plâns de faptul că fiul său a fost victima unui act de malpraxis și că ancheta efectuată de autorități nu a fost efectivă.

Curtea a observat că reclamanta a recurs la toate acțiunile disponibile în dreptul național. Având în vedere modul în care s-au desfășurat procedurile respective, Curtea a considerat că mecanismul juridic prevăzut de dreptul național s-a dovedit a fi lent și greoi. Deși procedura disciplinară a condus la impunerea unor măsuri disciplinare, o astfel de procedură nu este de natură să repare un prejudiciu precum cel suferit de reclamantă. Curtea a reamintit că acțiunea civilă este modul de acțiune de preferat în cazul unei simple neglijențe medicale. Totuși, acțiunea în cauză este încă pendinte la instanța de fond, la mai mult de 15 ani de la data faptelor și la mai mult de 12 ani de la sesizarea tribunalului. Situația este aceeași în ceea ce privește acțiunea întemeiată pe Legea nr. 95/2006. Curtea a considerat că posibilitatea unei soluționări favorabile pentru reclamantă în cadrul procedurii civile pendinte nu poate modifica concluziile sale în speță. Sarcina sa este de a stabili dacă, până în prezent, la mai mult de 15 ani de la data faptelor, procedurile disponibile, luate în ansamblu, au oferit persoanei în cauză un răspuns adecvat la plângerile sale. Curtea a considerat că nu aceasta este situația și a concluzionat încălcarea art. 8 din Convenție.

Lupou împotriva României

(21.11.2023, cererea nr. 31560/19)

decizie de inadmisibilitate (art. 6; proces echitabil; neaudierea martorilor)

Invocând art. 6 § 1 din Convenție, reclamantul a susținut că instanțele naționale care l-au condamnat în primă instanță și în apel nu au audiat în mod direct elementele de probă prezentate de procuror și, în special, nu au audiat 2 martori.

Curtea a reținut că hotărârea în primă instanță a fost pronunțată de un complet compus dintr-un judecător unic care nu a audiat direct martorii: judecătorul unic inițial l-a audiat pe reclamant și pe martori și, după înlocuirea sa, acești martori nu au fost reaudiați. Cu toate acestea, avocatul reclamantului a renunțat, atunci când i s-a solicitat, la posibilitatea de a reaudia martorii în momentul în care a fost modificată compunerea inițială a instanței. În plus, noul judecător unic a avut acces la dosar și a putut obține informații precise despre declarațiile fiecărui martor. În plus, același judecător a ascultat declarațiile reclamantului în cadrul dezbaterilor pe fondul cauzei și a luat în considerare observațiile acestuia înainte de pronunțarea hotărârii. În ceea ce privește audierea martorilor de către instanța de apel, Curtea a reamintit că, deși art. 6 garantează dreptul la un proces echitabil, acesta nu stabilește niciun fel de reguli privind admisibilitatea probelor sau modul în care acestea trebuie apreciate. În acest sens, toți martorii au fost audiați de instanța de fond în componența inițială. Reclamantul și avocatul său au fost prezenți și au putut să le adreseze întrebări pentru a clarifica circumstanțele cazului. Având în vedere cele de mai sus, reclamantul nu a demonstrat că s-a adus atingere drepturilor sale la apărare astfel încât să fie prejudiciat caracterul echitabil general al procesului penal împotriva sa.

⁶ Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății a fost republicată în Monitorul Oficial nr. 652 din 28 august 2015.

Rusu și alții împotriva României

(21.11.2023, cererea nr. 7828/23)

decizie de inadmisibilitate (art. 2; rezoluție de încetare a urmăririi penale; anchetă efectivă)

Reclamanții au susținut că statul pârât nu a efectuat o anchetă efectivă cu privire la circumstanțele morții tatălui lor și că plângerea împotriva rezoluției procurorului de încetare a urmăririi penale a fost examinată în mod superficial. Aceștia nu au fost de acord cu evaluarea probelor și cu concluziile la care au ajuns organele de anchetă, susținând că argumentele lor privind răspunderea penală a persoanelor implicate nu au fost abordate în mod corespunzător de instanțe.

Curtea a observat că, în urma accidentului de circulație care a avut ca rezultat moartea tatălui reclamanților, organele de anchetă au inițiat, din oficiu, o anchetă penală asupra circumstanțelor accidentului și au luat o serie de măsuri destinate îndeplinirii obligațiilor pozitive care le revin în temeiul art. 2 din Convenție. Procurorul a concluzionat fără întârzieri nejustificate, pe baza tuturor probelor colectate, că nicio persoană nu poate fi considerată răspunzătoare pentru accident. Curtea a mai reținut că procedura privind circumstanțele accidentului a durat mai puțin de un an și jumătate și, prin urmare, a concluzionat că, în speță, nu au putut fi descoperite întârzieri nerezonabile sau o lipsă de diligență din partea autorităților în desfășurarea procedurii. Reclamanții au avut acces la mai multe acțiuni interne pentru a solicita repararea prejudiciilor suferite în urma decesului tatălui lor. Aceștia au ales să se constituie parte civilă la procedura penală inițiată de autorități în circumstanțele accidentului și, după încetarea urmăririi penale, nu au solicitat despăgubiri în fața unei instanțe civile. Curtea a reiterat faptul că art. 2 nu garantează dreptul de a obține o condamnare. Prin urmare, în absența unei lipse aparente de minuțiozitate a examinării de către autorități a circumstanțelor în care s-a produs accidentul, decizia acestora de a înceta urmărirea penală nu este suficientă pentru a constata că statul pârât este răspunzător în cadrul obligației sale procedurale care rezultă din art. 2.

Anghelache și alții împotriva României

(21.11.2023, cererea nr. 44628/19)

decizie de inadmisibilitate (art. 6; spor pentru condiții de muncă vătămătoare acordat în mod discriminatoriu; jurisprudență divergentă)

Cei 56 reclamanți sunt angajați ai Direcției Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor. În temeiul Legii-cadru privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice nr. 153/2017⁷ și a HG nr. 917/2017⁸, toți angajații DSVSA au primit un spor pentru condiții de muncă vătămătoare; reclamanții au fost însă excluși. După ce acțiunea acestora în contencios administrativ a fost admisă de tribunal, curtea de apel a respins-o în recurs cu motivarea că reclamanții nu au urmat procedura contestației în fața ordonatorului de credite, prevăzută de art. 37 din Legea nr. 153/2017. Instanța de recurs a admis observațiile angajatorului, potrivit cărora, în conformitate cu art. 38 alin. (3) lit. a) și (6) din lege, aceste sporuri urmau să fie acordate începând cu 2018, în cazuri excepționale limitate la angajații ale căror salarii, ca urmare a creșterii lor la sfârșitul anului 2017, ajunseseră la un nivel specific, astfel cum se prevedea în lege. În urma recursului în interesul legii al Avocatului Poporului, Înalta Curte de Casație și Justiție a pronunțat decizia nr. 27/2020⁹ în care a stabilit că sporurile trebuiau acordate în conformitate cu Legea nr. 153/2017, și anume în legătură cu nivelurile progresive ale salariilor. Înalta Curte a confirmat că dispozițiile erau discriminatorii¹⁰, dar a considerat că, în măsura în care această discriminare fusese creată de lege, instanțele nu erau în măsură să o remedieze prin pronunțarea unor decizii

⁷ Legea-cadru privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice nr. 153/2017 a fost publicată în Monitorul Oficial nr. 492 din 28 iunie 2017.

⁸ HG nr. 917/2017 pentru aprobarea Regulamentului-cadru privind stabilirea locurilor de muncă, a categoriilor de personal, a mărimii concrete a sporului pentru condiții de muncă, precum și a condițiilor de acordare a acestuia pentru familia ocupațională de funcții bugetare „Administrație” din administrația publică centrală; a fost publicată în Monitorul Oficial nr. 1039 din 29 decembrie 2017.

⁹ Decizia ICCJ nr. 27/2020 din 26 octombrie 2020 a fost publicată în Monitorul Oficial nr. 71 din 22 ianuarie 2021.

¹⁰ Această discrepanță a fost stabilită și de Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării în hotărârea nr. 589 din 18 septembrie 2019, disponibilă [aici](#).

individuale în contradicție cu legea menționată. În plus, Înalta Curte a menționat că un proiect de lege care vizează acordarea sporurilor tuturor angajaților care lucrează în condiții vătămătoare era așteptat în procedura legislativă din fața Parlamentului.¹¹

În fața Curții, reclamantii s-au plâns, în temeiul art. 6 § 1 și 14 din Convenție, precum și al art. 1 din Protocolul nr. 12, de o practică judiciară divergentă a curților naționale de apel și că cererile lor pentru acordarea de sporuri salariale rezultate din activitatea lor în „condiții de muncă vătămătoare” fuseseră respinse în timp ce cererile altor colegi care lucrau în condiții similare fuseseră admise.

Curtea a considerat că nu este necesar să se stabilească dacă, anterior interpretării dispozițiilor legale în cauză de către ICCJ, jurisprudența divergentă a instanțelor naționale a fost profundă și îndelungată în sensul jurisprudenței Curții. Curtea a reținut că important a fost faptul că mecanismul național de depășire a acestor inconsecvențe a fost utilizat pentru o perioadă relativ scurtă (aproximativ trei ani, începând cu ianuarie 2018, când legislația pe care reclamantii și-au întemeiat acțiunile a intrat în vigoare, până la sfârșitul anului 2020, când ICCJ a pronunțat decizia în interesul legii, stabilind că sporurile urmau să fie acordate în modul prevăzut de Legea nr. 153/2017, astfel încât jurisprudența ar fi trebuit să devină unitară. În acest context, Curtea a reiterat că, deși hotărârile de respingere a acțiunilor reclamantilor au fost pronunțate înainte ca ICCJ să ofere o interpretare uniformă a textelor legale criticate, situația reclamantilor a părut poate mai regretabilă, având în vedere că realizarea unei interpretări coerente a dreptului poate dura, iar perioadele de jurisprudență contradictorie pot fi, așadar, tolerate fără a submina principiul securității juridice. În cele din urmă, Curtea a reținut că reclamantii au beneficiat de o procedură contradictorie în care au putut să prezinte elemente de probă, iar argumentele lor au fost examinate în mod adecvat de instanțe. Concluziile acestora din urmă și interpretarea dreptului relevant nu pot fi considerate în mod vădit arbitrar sau nerezonabile.

Schiopu împotriva României

(21.11.2023, cererea nr. 22128/18)

decizie de inadmisibilitate (art. 6; subofițer de poliție; retragere certificat ORNISS; anchetă penală)

Reclamantului, subofițer de poliție la momentul faptelor, i-a fost eliberat, în calitate sa de șef al poliției municipale, un certificat de securitate ORNISS. Acesta a fost vizat de o anchetă penală pentru abuz în serviciu; deși parchetul a clasat dosarul, Direcția Generală de Protecție Internă a Ministerului de Interne i-a retras certificatul ORNISS. În consecință, reclamantul a fost demis din funcția de șef al poliției de către șeful inspectoratului județean de poliție pe motiv de retragere a certificatului de securitate. Ulterior, acesta a obținut un nou asemenea certificat și a ocupat poziția de ofițer în cadrul poliției. Printr-o acțiune în contencios administrativ, a solicitat anularea deciziei de demitere din funcție și actelor administrative de retragere a certificatului de securitate, precum și reintegrarea în funcția deținută anterior și plata diferenței salariale. Curtea de apel, în primă instanță, și Înalta Curte de Casație și Justiție, în recurs, au respins acțiunea cu argumentul că, în temeiul art. 10 alin. (3) din Legea nr. 182/2002¹², în cazul în care apar indicii că menținerea unui certificat de securitate nu mai este compatibilă cu interesele de securitate, DIPI trebuia să efectueze verificări pentru a identifica riscurile legate de gestionarea datelor clasificate. Or, în speță, din înscrisurile depuse la dosar reieșea că existau indicii serioase cu privire la comiterea de către reclamant a unor fapte de natură să

¹¹ Prin Legea nr. 229/2020 pentru completarea art. 38 din Legea-cadru privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice nr. 153/2017, publicată în Monitorul Oficial nr. 1030 din 4 noiembrie 2020, la art. 38 a fost introdus alin. (9), cu următorul cuprins: „Pentru personalul din structura Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor și a unităților din subordinea acesteia, care ocupă funcții și își desfășoară activitatea în condiții ce impun acordarea sporurilor specifice, stabilite potrivit prezentei legi, personal care nu a avut în plată sporuri în luna decembrie 2019, respectiv pentru personalul nou-încadrat, cuantumul sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor, primelor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul brut lunar se acordă prin raportare la salariul de bază aflat în plată.”

¹² Legea nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate a fost publicată în Monitorul Oficial nr. 248 din 12 aprilie 2002.

îl plaseze într-o situație de incompatibilitate în sensul art. 160 lit. f) din HG nr. 585/2002.¹³

În fața Curții, invocând art. 6 § 1, reclamantul a criticat faptul că nu a putut lua cunoștință de motivele care au justificat retragerea certificatului său de siguranță.

Curtea a reținut că, deși persoana în cauză a introdus o singură acțiune în fața tribunalului, acesta din urmă a considerat oportun să disjungă capătul de cerere referitor la anularea retragerii certificatului de securitate pentru a-l supune judecății în prealabil. Totuși, acest capăt de cerere privea numai un eventual drept de acces la documente clasificate, drept care nu este garantat ca atare de Convenție. Fără îndoială, a existat o legătură de substanță între retragerea certificatului și demiterea reclamantului, astfel cum a fost recunoscut de tribunal, care a considerat necesar să disjungă examinarea părții din acțiune referitoare la anularea deciziei de demitere. Deși tribunalul a reintrodus pe rolul său ulterior această parte a acțiunii, nu a putut decât să constate perimarea ca urmare a inacțiunii persoanei în cauză de a acționa în cursul celor șase luni de la încetarea motivului de suspendare.

În pofida trimiterii, în cadrul procedurii interne referitoare la anularea actelor administrative, la comiterea unor „fapte” de către reclamant, Curtea nu a putut concluziona cu certitudine că retragerea certificatului de securitate la finalul unei proceduri administrative a fost motivată de același comportament precum cel care a făcut obiectul unei anchete penale. Cu titlu suplimentar, Curtea a constatat că rezultatul anchetei penale nu era determinant pentru procedura administrativă. Clasarea dosarului fără alte urmări nu poate împiedica, în nicio situație, din punct de vedere juridic, retragerea certificatului de securitate al reclamantului în cadrul unei proceduri administrative concomitente, care este perfect independentă atât în ceea ce privește condițiile sale de punere în aplicare, cât și în regimul său procedural. În consecință, procedura administrativă privind retragerea certificatului de securitate al reclamantului nu a avut suficiente legături cu ancheta penală pentru a se afla în cadrul art. 6 § 2 din Convenție.

Codreanu împotriva României

(23.11.2023, cererea nr. 42277/17)

decizie de inadmisibilitate (art. 35; soluționare amiabilă; încălcarea regulii confidențialității; cerere abuzivă)

Reclamantul s-a plâns în temeiul art. 3 din Convenție de condițiile precare de detenție din penitenciar. Printr-o scrisoare oficială, acesta a fost informat cu privire la decizia Curții de a comunica cererea sa Guvernului. Nota explicativă anexată scrisorii a fost redactată în limba română și a inclus, printre altele, informații privind natura strict confidențială a tuturor negocierilor pentru soluționarea amiabilă. Reclamantul a returnat declarația, datată și semnată în mod corespunzător, acceptând astfel propunerea de soluționare amiabilă și termenii acesteia. De asemenea, reclamantul a informat Curtea că a încheiat un contract de vânzare-cumpărare de drepturi litigioase cu un terț, solicitând ca acesta să fie introdus în procedură.

Curtea a arătat că art. 39 din Convenție și art. 62 § 2 din Regulament au fost citate în mod explicit și că o procedură de soluționare amiabilă a fost lansată de grefă în cauza reclamantului. Nota explicativă în limba română care a fost anexată scrisorii Curții menționa că toate negocierile sunt strict confidențiale. Prin urmare, reclamantul trebuia să fie conștient de această cerință și avea obligația de a o respecta. Cu toate acestea, la scurt timp după comunicarea cererii către Guvern, acesta a dezvăluit unui terț detaliile negocierilor pentru soluționare amiabilă, inclusiv cele din scrisorile Curții, precum și suma propusă ca despăgubire. Având în vedere că reclamantul nu a prezentat nicio justificare convingătoare pentru comportamentul său, Curtea a concluzionat că dezvăluirea detaliilor negocierilor pentru soluționare amiabilă în cadrul unui contract de vânzare-cumpărare de drepturi litigioase constituie o încălcare intenționată a regulii confidențialității, iar cererea reclamantului trebuie considerată ca abuzivă.

¹³ HG nr. 585/2002 pentru aprobarea Standardelor naționale de protecție a informațiilor clasificate în România a fost publicată în Monitorul Oficial nr. 485 din 5 iulie 2002.

Șchiopu împotriva României

(28.11.2023, cererea nr. 11040/22)

decizie de inadmisibilitate (art. 8; stare de alertă; obligația unităților publice de alimentație de înscriere a datelor cu caracter personal)

Întemeindu-se pe art. 8 din Convenție, reclamantul a invocat încălcarea dreptului său la viață privată ca urmare a faptului că accesul în unitățile publice de alimentație publică era condiționat de înscrierea datelor cu caracter personal în registrul ținut de aceste unități. Mai precis, această obligație nu ar fi fost prevăzută de lege, ci de un ordin de ministru¹⁴ care adăuga obligații la cele prevăzute de legea organică, astfel încât ar constitui un abuz de putere executivă. Acesta a adăugat că, chiar dacă ingerința ar fi prevăzută de lege, această lege nu ar oferi nicio garanție împotriva riscului de abuz, în special în ceea ce privește stocarea și distrugerea datelor cu caracter personal înregistrate în registrele de rezervări ale clienților. În cele din urmă, reclamantul a criticat faptul că instanțele naționale nu i-au protejat în mod adecvat dreptul la viață privată.

Curtea a observat că măsura criticată de reclamant în speță s-a înscris într-un cadru special, care a fost impus în contextul stării de alertă stabilite în România la 18 mai 2020, ca urmare a stării de urgență stabilite la 16 martie 2020, din motive de sănătate. Dispozițiile contestate au fost adresate, în general, tuturor unităților de alimentație publică și priveau întreaga populație care dorea să aibă acces în astfel de unități. Nici în fața instanțelor naționale, nici în fața Curții, reclamantul nu a indicat că a fost obligat să înscrie datele sale cu caracter personal într-un astfel de registru. În plus, nici nu a explicat modul în care dispozițiile legale criticate i-ar fi fost aplicate dacă aceasta ar fi fost într-adevăr situația. Reclamantul nu a explicat cu precizie ce efecte a avut această obligație asupra situației sale. La un nivel mai general, acesta nu a prezentat niciun element concret care să descrie modul în care a trăit efectiv în această perioadă. Prin urmare, Curtea a considerat că reclamantul nu poate pretinde că este victima unei încălcări a art. 8 din Convenție.

Obștea de Pădure Porceni Pleșa și Composesoratul Piciorul Bătrân Banciu împotriva României

(28.11.2023, cererile nr. 46201/16 și 47379/18)

încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1 (imposibilitatea exploatării fondului forestier; zone protejate; compensații prevăzute prin lege organică; imposibilitatea acordării lor din cauza nepublicării normelor metodologice de către Guvern)

Cele două asociații reclamante de proprietari forestieri s-au plâns, în temeiul art. 1 din Protocolul nr. 1, că, în pofida unui drept recunoscut de lege, nu au primit compensații pentru faptul că nu au putut să exploateze pădurile deținute din cauza clasificărilor acestora drept zone naturale protejate în cadrul rețelei europene „Natura 2000”.

Curtea a observat, în primul rând, că nu dreptul reclamantilor de a primi o despăgubire, în sine, a fost contestat de guvernul pârât și nici de instanțele naționale, ci numai modalitățile practice de plată a acestor despăgubiri, care nu au fost încă stabilite printr-o hotărâre a guvernului. Acest drept la despăgubire poate fi calificat drept „bun” din moment ce face obiectul unei cereri certe având un temei legal¹⁵, cuantumului său a fost stabilit de autoritățile administrative competente¹⁶ și nu a fost contestat, nici cu privire la existența, nici la întinderea sa, în cadrul procedurii judiciare interne aferente cauzei.

În al doilea rând, Curtea a constatat că asociațiile reclamante nu au criticat o acțiune a statului, ci inacțiunea acestuia, în special neadoptarea normelor metodologice de acordare

¹⁴ Reclamantul a făcut referire la Ordinul comun al ministrului sănătății, ministrului economiei, energiei și mediului de afaceri, precum și al ANSVSA nr. 1493/2788/149/2020 pentru aprobarea Normei privind stabilirea măsurilor specifice de prevenire a răspândirii virusului SARS-CoV-2 pentru activitățile de preparare, comercializare și consum al produselor alimentare și/sau băuturilor alcoolice și nealcoolice în unitățile de alimentație publică de tipul restaurantelor și cafenelelor din interiorul clădirilor, precum și în spațiile special amenajate din exteriorul clădirilor, publicat în Monitorul Oficial nr. 802 din 1 septembrie 2020.

¹⁵ Legea nr. 46/2008 - Codul silvic, publicată în Monitorul Oficial nr. 238 din 27 mai 2008, prevede la art. 97-99 acordarea de compensații reprezentând contravaloarea produselor pe care proprietarii nu le recoltează. De asemenea, se prevede că normele metodologice de acordare a acestor sume se aprobă prin hotărâre de guvern în termen de **90 de zile** de la aprobarea codului.

¹⁶ Compensațiile au fost stabilite prin acte - documente justificative și centralizatoare - emise de, respectiv, un inspectorat teritorial de regim silvic și de vânătoare precum și de o regie publică silvică locală.

a compensațiilor la care aveau dreptul. În speță, nu a existat nicio îndoială că a existat o legătură de cauzalitate între întârzierea statului de a legifera și nedespăgubirea asociațiilor reclamante pentru imposibilitatea de a exploata pădurile lor clasificate drept zone protejate „Natura 2000”. În speță, neadoptarea și nepublicarea de către guvern a normelor metodologice necesare pentru acordarea despăgubirii la care acestea aveau dreptul, fapt recunoscut de către Guvern, pot fi considerate un obstacol în calea exercitării efective a dreptului protejat de art. 1 din Protocolul nr. 1 sau o lipsă a punerii în aplicare a acestui drept.

Curtea a reținut că Guvernul a prezentat Comisiei Europene un proiect de hotărâre de guvern de aprobare a normelor metodologice pentru acordarea de ajutoare de stat pentru compensații reprezentând contravaloarea masei lemnoase pe care proprietarii nu o recoltează datorită funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice și a costurilor gestionării durabile a pădurilor.¹⁷ Cu toate acestea, hotărârea respectivă nu a fost publicată în Monitorul Oficial din cauza retragerii sale de la publicare. Curtea a constatat că, până în prezent, la mai mult de zece ani de la decizia Comisiei Europene de validare a propunerilor guvernului de calculare a compensației menționate, proiectul de hotărâre care conține normele metodologice nu a fost încă publicat și nu a fost efectuată nicio plată către prima asociație reclamantă pentru anul 2013 sau către a doua asociație reclamantă pentru perioada 2010-2014, în pofida faptului că acestea, deși legea le interzice exploatarea pădurilor lor ca urmare a calificării acestora în zone naturale protejate, au asigurat, în aceste perioade, întreținerea lor obligatorie pe cheltuiala proprie. Chiar dacă anumite întârzieri pot fi justificate în împrejurări excepționale, Guvernul nu a prezentat nicio explicație în speță cu privire la nepublicarea normelor metodologice.

În concluzie, Curtea a considerat că inacțiunea prelungită a statului în ceea ce privește adoptarea și publicarea normelor metodologice au împiedicat punerea în aplicare a OG nr. 14/2010¹⁸ și a art. 99 din Legea nr. 46/2008. Prin urmare, principiul legalității nu a fost respectat. Pe de altă parte, Guvernul nu a susținut că nepublicarea normelor metodologice și neplata despăgubirilor care rezultă din aceasta ar fi urmărit un obiectiv legitim. Astfel, după ce a constatat că ingerința în cauză nu era „legală” în sensul jurisprudenței sale și că nu urmărea un obiectiv legitim, Curtea nu a mai considerat necesar să examineze dacă a fost menținut un just echilibru între cerințele interesului general al comunității și imperativele de protecție a drepturilor individuale.

Mocan și alții împotriva României

(28.11.2023, cererea nr. 24294/20)

decizie de inadmisibilitate (art. 8; clădire construită fără autorizație; ordin de demolare)

Reclamanții s-au plâns, în temeiul art. 8 din Convenție, că ordinul de demolare a clădirii în care locuiau a încălcat în mod disproporționat dreptul lor la respectarea domiciliului.

Curtea a considerat, ținând seama de situația dificilă a reclamanților care sunt supuși unei forme extreme de ingerință în dreptul lor, că interesele reclamanților față de interesul general au fost evaluate în mod corespunzător de instanțele naționale, care au dovedit, în special, că imobilul a fost construit cu bună-știință fără autorizație și că, ulterior, nu au dat dovadă de suficientă diligență în ceea ce privește obligația de a respecta normele relevante privind autorizația de construire. De asemenea, decizia „financiară” a reclamanților de a cumpăra teren și de a construi o casă fără a dispune de autorizațiile adecvate și necesare a fost luată de bunăvoie și în deplină autonomie, aceștia fiind răspunzători pentru toate eventualele consecințe. În consecință, Curtea a reținut că autoritățile naționale au apreciat circumstanțele relevante și au abordat în mod adecvat argumentele reclamanților cu privire la situația lor individuală, iar statul nu a depășit marja de apreciere care i-a fost acordată în temeiul art. 8.

¹⁷ Proiectul de hotărâre a fost aprobat de Comisie. A se vedea și decizia C(2012) 5166 final, disponibilă [aici](#).

¹⁸ OG nr. 14/2010 privind măsuri financiare pentru reglementarea ajutoarelor de stat acordate producătorilor agricoli, începând cu anul 2010, a fost publicată în Monitorul Oficial, nr. 71 din 30 ianuarie 2010.

Țurcan împotriva României

(28.11.2023, cererea nr. 23200/19)

decizie de inadmisibilitate (art. 1 din Protocolul nr. 1; îmbunătățiri aduse de chiriaș unui imobil închiriat; imposibilitatea de a solicita despăgubiri înainte de încetarea contractului de închiriere)

Reclamantul s-a plâns, în temeiul art. 1 din Protocolul nr. 1, cu privire la imposibilitatea de a obține despăgubiri pentru îmbunătățirile aduse la locuința socială închiriată de acesta de la municipalitate.

Curtea a observat că instanțele naționale au decis că reclamantul nu poate iniția o procedură civilă împotriva municipalității, întrucât contractul de închiriere era în curs de desfășurare, iar dreptul la despăgubirile solicitate ar fi apărut doar în urma încetării contractului menționat. Instanțele și-au bazat deciziile pe principiile generale prevăzute la art. 32 și 33 C. proc. civ. privind *locus standi*, subliniind că recunoașterea cererii reclamantului de despăgubire înainte de încetarea contractului de închiriere ar avea ca rezultat îmbogățirea sa injustă pe seama proprietarului. Curtea nu consideră că soluțiile la care au ajuns instanțele naționale sunt arbitrare sau contrare dreptului intern aplicat de acestea. Astfel, instanțele au pus în aplicare dispozițiile legale care stipulau obligația de reziliere a contractului de închiriere ca o condiție prealabilă pentru dreptul la despăgubire - o condiție care nu a fost îndeplinită în speță. Prin urmare, Curtea a concluzionat că reclamantul nu ar fi putut avea o „așteptare legitimă” de a-i fi recunoscute pretențiile sale de despăgubire pentru îmbunătățirile efectuate în locuința închiriată înaintea încetării contractului de închiriere. În consecință, reclamantul nu deținea o „proprietate” în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1.

BCR Banca pentru Locuințe S.A. împotriva României

(5.15.2023, cererea nr. 4558/20)

decizie de inadmisibilitate (art. 1 din Protocolul nr. 1; bancă pentru economisire și creditare; prime de stat; audit al Curții de Conturi; gestionare defectuoasă)

Societatea reclamantă este o societate privată, bancă pentru economisire și creditare în sistem colectiv pentru domeniul locativ, și își desfășura activitatea în baza Legii nr. 541/2002.¹⁹ Pentru a stimula participarea la sistemul Bauspar, autoritățile naționale au decis să ofere societăților de construcții și clienților acestora anumite beneficii financiare și fiscale care nu erau disponibile băncilor obișnuite. Printre altele, persoanele care semnav un contract de economisire și împrumut cu o asemenea bancă, putea beneficia de o primă de stat. Prima era acordată anual pe toată durata perioadei de economisire. Pentru a beneficia de aceasta, un client trebuia să îndeplinească anumite condiții, iar societățile pentru economisire și creditare trebuiau să includă o clauză în toate contractele prin care erau autorizate să solicite prima în numele clienților lor. Până în 2015, societatea reclamantă încheiase peste 500 000 de contracte de economisire și creditare.

În 2015, Curtea de Conturi a desfășurat un audit privind modul în care societatea reclamantă a gestionat primele de stat acordate clienților săi. Raportul a constatat că prejudiciul total cauzat bugetului de stat ca urmare a acțiunilor societății reclamante era estimat la aproximativ 60 mil. EUR. Raportul a arătat, de asemenea, că, în conformitate cu prevederile OUG nr. 99/2006, societatea reclamantă era un fidejutor răspunzător în solidar cu clienții săi pentru primele primite ilegal de aceștia din urmă. Prin urmare, aceasta trebuia să restituie Ministerului Dezvoltării Regionale și Locuinței suma menționată, precum și penalitățile corespunzătoare pentru nerespectarea obligațiilor legale (aprox. 12,5 mil. EUR).

În cadrul procedurii administrative, contestația societății reclamante împotriva

¹⁹ Legea nr. 541/2002 privind economisirea și creditarea în sistem colectiv pentru domeniul locativ (sistemul Bauspar) a fost publicată în Monitorul Oficial nr. 733 din 8 octombrie 2002. A fost abrogată prin OUG nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, publicată în Monitorul Oficial nr. 1027 din 27 decembrie 2006. Ordonanța de urgență a fost modificată și completată prin Legea nr. 164/2018, publicată în Monitorul Oficial nr. 626 din 19 iulie 2018. Normele metodologice pentru aplicarea prevederilor cap. V din titlul II partea a II-a din OUG nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, aprobate prin Ordinul ministrului dezvoltării regionale și locuinței și al ministrului finanțelor publice nr. 509/2.471/2009, au fost modificate prin Ordinul nr. 1156/1697/2019, publicat în Monitorul Oficial nr. 170 din 4 martie 2019.

raportului menționat a fost respinsă de departamentul de specialitate al Curții de Conturi, iar contestația împotriva acestei decizii a fost respinsă de Comisia de soluționare a contestațiilor. S-a reținut, în cadrul recursului grațios, că societatea reclamantă trebuia să își revizuiască practicile interne și să remedieze deficiențele constatate. În plus, aceasta avea obligația imediată și permanentă de a solicita clienților care au solicitat eliberarea de prime de stat dovezi că acestea erau utilizate pentru activități legate de locuințe. De asemenea, având în vedere răspunderea sa solidară cu clienții săi, era necesar să se stabilească întinderea exactă a prejudiciului cauzat, să ia măsuri de remediere și să plătească penalitățile corespunzătoare. Acțiunea în contencios administrativ a societății reclamante a fost respinsă de curtea de apel și, în recurs, de Înalta Curte de Casație și Justiție. Instanțele au stabilit că concluziile organelor Curții de Conturi erau legale și întemeiate pe o interpretare corectă a art. 312 alin. (1) din OUG nr. 99/2006. Potrivit acestei dispoziții, art. 311 alin. (1) din ordonanța de urgență și art. 7 alin. (3) din normele de aplicare, baza de calcul a primei anuale o reprezenta suma economisită de o persoană în cursul unui an relevant. Această sumă consta din banii rămași în contul persoanei la sfârșitul anului după deducerea taxelor de către societatea reclamantă. Disputa dintre părți privind interpretarea dispoziției sus-menționate a fost generată de practica societății reclamante, iar nu de faptul că dispoziția legală nu era clară sau previzibilă. Societatea reclamantă a ales să deducă taxele percepute de aceasta din sumele aflate în cont, nu separat. Dacă societatea reclamantă ar fi ales această din urmă opțiune, disputa părților nu ar mai fi existat.

Prin cererea adresată Curții, societatea reclamantă s-a plâns, printre alte capete de cerere, de faptul că autoritățile naționale au încălcat dreptul acesteia la respectarea bunurilor sale, în temeiul art. 1 din Protocolul nr. 1. A susținut că ingerința nu a fost prevăzută de lege și s-a întemeiat pe o lege care nu era nici previzibilă, nici precisă. În plus, a dat naștere unei interpretări a legislației relevante de către Curtea de Conturi și de către Înalta Curte de Casație și Justiție care nu fusese previzibilă și a cauzat divergențe în practicile administrative și judiciare consacrate, a dezvăluit inconsistențe, întâzieri și o lipsă de coerență în acțiunile autorităților și a impus o sarcină directă și disproporționată.

Curtea a constatat că societatea reclamantă trebuie să fi știut că toate operațiunile și avantajele sale legate de prime și, în cele din urmă, de capacitatea sa de a-și continua activitatea și de a primi avantajele aferente depind de legalitatea acțiunilor sale, în lipsa cărora acestea ar fi putut fi afectate cu efect retroactiv. Autoritățile par să nu fi avut nicio reacție la acțiunile și practicile comerciale ale societății reclamante în perioada iulie 2008 - octombrie 2015. Cu toate acestea, Curtea a reiterat faptul că absența unei reacții din partea autorităților într-o anumită perioadă de timp nu ar fi trebuit să fie înțeleasă de societatea reclamantă în sensul că procedura de recuperare a primelor de stat și sancțiunile corespunzătoare nu ar fi putut fi aplicate în cazul său. În deciziile emise și hotărârile pronunțate împotriva societății reclamante, autoritățile naționale au considerat-o responsabilă pentru situație, invocând comportamentul său înșelător și repunând în discuție atât practicile sale comerciale, cât și buna sa credință. Societatea reclamantă s-a apărat împotriva acestor afirmații, invocând argumente care, în fapt, susțineau că dispozițiile relevante ale ordonanței de urgență și normele sale de aplicare nu erau clare și previzibile. Cu toate acestea, instanțele naționale au examinat argumentele sale și le-au respins, prezentând motive care nu par arbitrare sau în mod vădit nerezonabile.

Curtea a reafirmat că este sensibilă la natura subsidiară a rolului său și că nu poate acționa ca instanță de al patrulea grad de jurisdicție și nu poate revizui alegerile instanțelor naționale cu privire la interpretarea dispozițiilor legale și la consecvențele care pot rezulta, și nici nu poate interveni pur și simplu pentru că au existat hotărâri judecătorești contradictorii. Pentru Curte, atât timp cât nu există o evidență de arbitrar, examinarea existenței și a impactului unor asemenea decizii contradictorii asupra drepturilor reclamantilor în temeiul art. 6 sau asupra drepturilor de proprietate nu presupune examinarea relevanței abordării pe care instanțele naționale au ales să o adopte. Prin urmare, chiar dacă interpretarea realizată de instanțele naționale nu a fost favorabilă societății reclamante, efectele unei astfel de interpretări nu pot fi considerate, în sine, incompatibile cu Convenția. În consecință, Curtea a constatat că, în împrejurările

particulare ale cauzei, era de așteptat ca presupusul drept al clienților societății reclamante la fondurile sau la dobânda eliberată sau în așteptarea eliberării acestora și, în cele din urmă, capacitatea societății reclamante de a continua să se bucure de activitatea sa și avantajele corespunzătoare să poată fi repuse retroactiv în discuție.

Țimpău împotriva României

(5.12.2023, cererea nr. 70267/17)

neîncălcarea art. 6 și art. 8 (profesor de religie ortodoxă; abateri disciplinare; încetare a contractului de muncă în urma retragerii binecuvântării de către arhiepiscopie; necompetența instanțelor laice; competența exclusivă a instanțelor ecleziastice)

Reclamanta era un profesor de religie ortodoxă la un liceu din Câmpulung Moldovenesc cu o experiență de peste 20 de ani. În urma pronunțării deciziei Curții Constituționale prin care a stabilit că religia este o materie de studiu opțională²⁰, o mare majoritate de elevi a ales să nu se înscrie la orele de religie. Reclamanta însă nu a ținut cont de noile orientări și tuturor elevilor respectivi le-a trecut absențe în catalog. În consecință, s-au creat tensiuni între părinți și conducerea școlii, iar o inspecție de la inspectoratul școlar județean a stabilit că reclamanta a comis abateri disciplinare. Inspectoratul a comunicat aceste informații, împreună cu informații privind activitatea profesională a reclamantei, Arhiepiscopiei Sucevei și Rădăuților care a decis să-i retragă acesteia binecuvântarea care îi acorda dreptul să profeseze și a solicitat inspectoratului și directorului școlii să pună în aplicare decizia. În consecință, printr-o decizie a directorului școlii, contractul de muncă al reclamantei a încetat în baza art. 18 alin. (3) din Legea nr. 1/2011²¹, art. 9 alin. (17) din Ordinul nr. 4895/2014²², art. 4 din Protocolul nr. 9217/5120/2014²³, art. 32 alin. (2) și (3) din Legea nr. 489/2006²⁴, art. 56 alin. (1) lit. g) din Codul muncii și art. 22 din Ordinul nr. 5115/2014²⁵.

Reclamanta a inițiat o procedură în contencios administrativ în fața tribunalului, solicitând anularea deciziei directorului școlii și reîncadrarea în funcția deținută anterior, precum și plata salariilor de la încetarea contractului de muncă până la repunerea sa în funcție. Instanța a respins acțiunea, reținând că, în conformitate cu art. 32 alin. (2) și (3) din Legea nr. 489/2006 și art. 119 alin. (5) din Statutul Bisericii Ortodoxe²⁶, în cazul în care un cadru didactic, cleric sau laic, dintre cei care predau disciplina Religie, săvârșește abateri de la doctrina și morala Bisericii, în urma cercetării, chiriarul îi poate retrage binecuvântarea de a preda religia, fapt care duce la desfacerea contractului individual de muncă. Acestea au fost probleme disciplinare care au fost soluționate conform regulilor specifice fiecărei credințe și, prin urmare, nu erau de competența instanțelor laice. Existența unor abateri disciplinare în astfel de împrejurări nu putea fi stabilită decât de instanțele ecleziastice, întrucât numai acestea puteau aprecia compatibilitatea actelor comise cu rolul spiritual al desemnării religioase. Abaterile disciplinare comise de către reclamantă nu au fost determinate de nerespectarea condițiilor contractului său de muncă, ci mai degrabă de natura specifică a subiectului predat de aceasta, care presupunea respectarea anumitor doctrine religioase. Prin urmare, dispozițiile din Codul muncii care acordau competență instanțelor laice specializate în litigii de muncă nu erau aplicabile în această privință. Recursul reclamantei în fața curții de apel a fost respins, instanța de recurs

²⁰ Decizia Curții Constituționale nr. 669 din 12 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial nr. 59 din 23 ianuarie 2015; a consacrat opțiunea părinților, reprezentanților legali ai elevilor minori sau a elevilor majori de a solicita participarea la orele de religie, fiind înlăturat caracterul obligatoriu al disciplinei respective.

²¹ Legea educației naționale nr. 1/2011 a fost publicată în Monitorul Oficial nr. 18 din 10 ianuarie 2011.

²² Prin Ordinul ministrului educației naționale nr. 4895/2014, publicat în Monitorul Oficial nr. 861bis din 26 noiembrie 2014, a fost aprobată Metodologia-cadru privind mobilitatea personalului didactic din învățământul preuniversitar în anul școlar 2015-2016.

²³ Protocolul cu privire la predarea disciplinei religie - cultul ortodox în învățământul preuniversitar și la organizarea învățământului teologic ortodox preuniversitar și universitar, încheiat între Ministerul Educației Naționale, Patriarhia Română și Secretariatul de Stat pentru Culte, disponibil [aici](#).

²⁴ Legea nr. 489/2006 privind libertatea religioasă și regimul general al cultelor, publicată în Monitorul Oficial nr. 11 din 8 ianuarie 2007.

²⁵ Ordinul ministrului educației naționale nr. 5115/2014 privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a unităților de învățământ preuniversitar, publicat în Monitorul Oficial nr. 23bis din 13 ianuarie 2015.

²⁶ Aprobat prin HG nr. 53/2008, publicată în Monitorul Oficial nr. 50 din 22 ianuarie 2008.

confirmând în totalitate concluziile tribunalului.

Invocând art. 6 și 8 din Convenție, reclamanta s-a plâns Curții de faptul că refuzul instanțelor naționale de a examina legalitatea deciziei arhiepiscopului care a dus la încetarea automată a contractului său de muncă, deși era o angajată din sistemul public de învățământ, i-a încălcat dreptul de acces la o instanță. Restrângerea drepturilor sale a fost nelegală, nu a urmărit un obiectiv legitim și i-a refuzat acesteia oportunitatea de a contesta decizia criticată în fața unei instanțe independente și imparțiale.

Curtea a reținut că, în decizia citată, Curtea Constituțională a explicat că instanțele eclesiastice au competență exclusivă în examinarea pretinselor încălcări de natură disciplinară privind doctrina, moralitatea și disciplina unei confesiuni religioase. Curtea Constituțională a considerat că instanțele laice nu aveau competența de a examina aceste aspecte deoarece problemele legate de disciplina internă a numirilor erau reglementate de legi specifice conforme cu rolul spiritual al numirilor în sine și că, prin urmare, intervenția unei instanțe laice în acest domeniu ar încălca principiile autonomiei și unității numirilor religioase. Această opinie a fost împărtășită de instanțele naționale care au examinat cauza reclamantei. Acestea au considerat că constatările Curții Constituționale privind competența instanțelor laice în probleme legate de abateri disciplinare religioase sunt pe deplin aplicabile în cazul reclamantei și au refuzat să accepte argumentul acesteia potrivit căruia jurisprudența Curții Constituționale sugera că instanțele laice ar putea examina legalitatea pedepsei impuse de arhiepiscop, și anume dacă retragerea binecuvântării sale a fost efectuată în conformitate cu procedura legală. Curtea a reținut, în continuare, că, în loc să se adreseze instanțelor eclesiastice, contestând decizia arhiepiscopului, reclamanta a contestat această decizie în fața instanțelor laice. Tribunalul a concluzionat că nu are competența de a examina decizia arhiepiscopului sau presupusele deficiențe procedurale la care reclamanta s-a referit în acțiune. În plus, tribunalul a constatat că binecuvântarea arhiepiscopului era o condiție obligatorie pentru ca o persoană să fie angajată și capabilă să lucreze ca profesor de religie în această numire și că, în lipsa unei astfel de binecuvântări, contractul de muncă al reclamantei a încetat în mod automat. Motivarea a fost confirmată de curtea de apel, care a considerat că retragerea binecuvântării în cauza reclamantei a privit probleme disciplinare și, prin urmare, aspecte de drept canonic. În consecință, singurele instanțe competente să examineze procedura de retragere a binecuvântării sau forma și conținutul deciziei menționate erau instanțele eclesiastice. Ambele instanțe laice naționale care au examinat cauza reclamantei au concluzionat că plângerea împotriva deciziei arhiepiscopului este inadmisibilă după examinarea detaliată a problemelor în litigiu. În concluzie, având în vedere cadrul juridic general și jurisprudența existentă în România în momentul în care reclamanta a formulat acțiunea și concluzia instanțelor interne potrivit căreia acestea nu erau competente, decizia de respingere a acțiunii reclamantei împotriva deciziei arhiepiscopului ca inadmisibilă nu a putut fi considerată arbitrară sau vădit nerezonabilă.

Având în vedere cele de mai sus, Curtea a constatat că instanțele naționale au luat în considerare toți factorii relevanți și că au cântărit interesele în cauză în limitele impuse acestora prin necesitatea respectării autonomiei Bisericii Ortodoxe. Concluziile astfel formulate nu au părut nerezonabile, în special având în vedere faptul că reclamanta cunoștea sau ar fi trebuit să cunoască, prin acceptarea misiunii de predare a religiei ortodoxe, de potențialele consecințe ale îndatoririi sporite de loialitate față de Biserica Ortodoxă prin care a devenit astfel obligată, în special, în scopul menținerii credibilității sale de profesor.

Mocanu și alții împotriva României

(12.12.2023, cererea nr. 34323/21 și alte 8)

încălcarea art. 2 și art. 3 (evenimentele din București din 13-15 iunie 1990; nelegalitatea rechizitoriului, anularea actelor de urmărire penală, excluderea tuturor probelor examinate și retrimiterarea cauzei la organele de urmărire penală; ineficacitatea anchetei efectuate după pronunțarea hotărârii *Mocanu și alții*; anchetă cu lacune și deficiențe care au afectat calitatea acesteia și au compromis capacitatea autorităților, pe de o parte, de a stabili dacă utilizarea forței a fost sau nu justificată și, pe de altă parte, de a identifica persoanele răspunzătoare pentru aceste evenimente)

Cererile, formulate de victime sau de familiile victimelor represiunii manifestațiilor antiguvernamentale care au avut loc în București în iunie 1990, au privit plângeri privind lipsa unei anchete efective. Au fost invocate art. 2 și/sau art. 3 din Convenție, sub aspect procedural.

Faptele principale privind represiunea manifestațiilor guvernamentale și informațiile relevante cu privire la desfășurarea anchetei până la 2 octombrie 2013 sunt descrise în hotărârea *Mocanu și alții împotriva României*²⁷. După 17 septembrie 2014, data pronunțării acestei hotărâri, au fost efectuate o serie de acte de cercetare, iar prin rechizitoriul emis la 12 iunie 2017, în care toți reclamanții s-au constituit părți civile, Parchetul Militar de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a dispus trimiterea în judecată a 14 inculpați pentru infracțiuni contra umanității, încetarea urmăririi penale în privința, pe de o parte, a mai multor inculpați care au decedat în timpul cercetărilor și, pe de altă parte, în privința inculpaților pentru care nu existau suficiente dovezi de comitere a unei infracțiuni, precum și disjungerea părții din dosar privind un inculpat și un suspect. Prin încheierea din 8 mai 2019, judecătorul de cameră preliminară al Înaltei Curți a anulat rechizitoriul și a dispus excluderea tuturor probelor care fuseseră examinate în cadrul urmăririi penale, precum și anularea mai multor acte de urmărire penală. În cele din urmă, acesta a retrimis cauza la Parchetul Militar de pe lângă Înalta Curte. Acesta din urmă, unul dintre inculpați, mai multe victime și părți civile, precum și anumiți moștenitori, au contestat fiecare încheierea respectivă. Printr-o încheiere nesusceptibilă de nicio cale de atac, Înalta Curte, întrunită într-un complet format din doi judecători, a respins contestațiile ca nefondate. În continuare, dosarul a fost transferat la Parchetul Militar de pe lângă Înalta Curte, unde a fost deschisă o anchetă penală pentru infracțiuni contra umanității. În consecință, ordonanța parchetului din 2008 a fost anulată, urmărirea penală a fost reluată, au fost examinate probele inițial anulate, precum și noi elemente probatorii, iar parchetul a stabilit un calendar pentru audierile care urmau să aibă loc. La data ultimelor informații furnizate de Guvern (iunie 2022), procedurile erau încă în curs de desfășurare, iar autoritățile interne trebuiau încă să examineze probe în vederea stabilirii circumstanțelor factuale referitoare la fiecare dintre reclamanți.

În fața Curții, reclamanții au susținut că, în prezenta cauză, a fost încălcată latura procedurală a art. 2 și 3 din Convenție. Aceștia au considerat că autoritățile aveau obligația de a investiga din oficiu, atât în temeiul dreptului intern, cât și al dreptului internațional, cu atât mai mult cu cât evenimentele în cauză erau, în opinia lor, rezultatul unui conflict alimentat de autoritățile de la acea vreme, care au instigat diferite grupuri ale populației unele împotriva altora.

Curtea a reținut că, în cauza *Mocanu și alții*, a examinat desfășurarea de către autoritățile naționale a anchetei deschise din oficiu, anchetă care a făcut, de asemenea, obiectul prezentei cauze. Aceasta a concluzionat, printre altele, că ancheta, care, la data ultimelor informații disponibile (2 octombrie 2013), era pendinte de mai mult de 23 de ani, dintre care 19 ani de la ratificarea de către România a Convenției, a fost marcată de perioade semnificative de inactivitate, că existau îndoieli serioase cu privire la obiectivitatea și imparțialitatea investigațiilor efectuate de procurorii militari, că, în speță, au fost efectuate foarte puține acte de procedură în legătură cu plângerile persoanelor agresate la sediul televiziunii publice și că instanțele de judecată nu au reușit să stabilească circumstanțele relelor tratamente pe care mai multe persoane au pretins că le-ar fi suferit acolo, că numeroasele deficiențe identificate de autoritățile naționale în privința anchetei nu au fost remediate și că autoritățile responsabile de anchetă nu au luat toate măsurile care ar fi permis, în mod rezonabil, identificarea și pedepsirea persoanelor răspunzătoare pentru evenimentele în litigiu care au survenit între 13 și 15 iunie 1990. În speță, în ceea ce privește plângerile formulate de reclamanți în temeiul art. 2 și/sau art. 3 din Convenție cu privire la ancheta realizată de autoritățile naționale înainte de pronunțarea hotărârii în cauză, Curtea a considerat că nu există niciun element care să îi permită să se abată de la concluziile formulate în această hotărâre. De asemenea, Curtea a observat că ancheta efectuată după adoptarea hotărârii *Mocanu și alții* era, la data ultimelor informații furnizate de Guvern

²⁷ *Mocanu și alții împotriva României*, disponibilă în limba română [aici](#).

(iunie 2022), încă pendinte în ceea ce îi privește pe reclamanți, întrucât rechizitoriul adus în fața camerei preliminară a Înaltei Curți a fost considerat nelegal, iar cauza a fost ulterior retrimisă la parchet.

Cu privire la caracterul adecvat și expeditiv al anchetei penale, Curtea a considerat că, deși nimic nu permite punerea la îndoială a hotărârii autorităților de a face lumină asupra evenimentelor în cauză și de a identifica persoanele răspunzătoare, rămâne faptul că investigațiile efectuate de acestea au fost marcate de o serie de curențe care au avut un impact decisiv asupra eficacității globale a anchetei penale. Astfel, în cadrul verificării legalității rechizitoriului, Înalta Curte a concluzionat că deficiențele identificate în desfășurarea anchetei efectuate după pronunțarea hotărârii *Mocanu și alții* au justificat anularea rechizitoriului și a anumitor acte de procedură îndeplinite în cadrul anchetei respective, excluderea tuturor probelor examinate și retrimiteră cauzei la parchetul militar. Curtea nu a văzut niciun motiv pentru a se îndepărta de la aprecierea făcută de Înalta Curte, care a constatat că autoritățile naționale nu au respectat normele interne de procedură și că lacunele și deficiențele au dus la inadmisibilitatea probelor, blocând astfel procedura penală. Aceasta a considerat că viciile identificate pot fi împărțite în trei categorii: nerespectarea anumitor norme procedurale, inactivitatea organelor de urmărire penală și neclaritatea rechizitoriului. Înalta Curte a criticat dorința parchetului de a obține neapărat o hotărâre pe fond, și a susținut respectarea drepturilor părților în procedură. În plus, Înalta Curte a constatat că procedura în ansamblu nu a fost echitabilă. Având în vedere cele de mai sus, Curtea a considerat că ancheta realizată de autoritățile naționale după pronunțarea hotărârii *Mocanu și alții* nu a respectat cerințele care decurg din Convenție, întrucât a dus la anularea anumitor acte de procedură și la excluderea probelor, impunând astfel - la mai mult de 30 de ani de la deschiderea anchetei inițiale - deschiderea unei noi anchete.

Având în vedere considerentele precedente, Curtea a concluzionat că au fost încălcate art. 2 și, respectiv, art. 3 din Convenție sub aspectul lor procedural.

P. împotriva României

(12.12.2023, cererea nr. 36049/21)

încălcarea art. 3 (violență domestică; anchetă efectivă)

Cererea a avut ca obiect violența domestică a cărei victimă reclamanta a susținut că este. Aceasta a susținut că ea și copiii săi au suferit de pe urma soțului său abuzuri fizice repetate, înregistrate în certificate medicale, și abuzuri psihologice, susținute de rapoarte de expertiză, inclusiv de un raport de evaluare psihologică privind cei doi copii întocmit de Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului, care demonstra consecințele psihologice ale violenței la care au fost supuse persoanele în cauză. Reclamanta a susținut că ancheta penală privind violența domestică nu a fost efectivă.

Curtea a observat că ancheta a durat aproape cinci ani în fața parchetului și că această perioadă a cauzat intervenția prescripției răspunderii penale a soțului reclamantei pentru unele dintre faptele de care era acuzat. Pe de altă parte, în cursul anchetei penale care a fost excesiv de lungă, judecătoria a pronunțat trei hotărâri în favoarea reclamantei, prin care a stabilit de trei ori termene de închidere a procedurii care nu au fost respectate de organele de urmărire penală. În plus, anchetatorii au audiat inculpatul abia după un an și zece luni de la data la care reclamanta a formulat plângerea penală privind violența domestică. Parchetul a concluzionat, de asemenea, că nu existau elemente suficiente împotriva inculpatului, în pofida probelor prezentate, precum raportul de evaluare psihologică întocmit de DGASPC. În ceea ce privește acest aspect, Curtea a observat că nu pare ca autoritățile să fi depus toate eforturile pentru a găsi și audia anumiți martori cu celeritatea impusă de o plângere penală privind acte de violență domestică în care sunt implicați copii. Prin urmare, Curtea nu a fost convinsă că astfel de concluzii au avut un efect disuasiv de natură să reducă un fenomen grav precum violența domestică. Aceasta a subliniat diligența deosebită necesară în tratarea acestui tip de plângeri și consideră că particularitățile violenței domestice, astfel cum sunt recunoscute în Convenția de la

Istanbul²⁸, trebuie luate în considerare în contextul procedurilor interne. În speță, Curtea a constatat că ancheta internă efectuată de autoritățile naționale nu a ținut seama de aceste particularități, precum luarea în considerare ca circumstanță agravantă a faptului că infracțiunea a fost săvârșită în prezența copiilor.

În concluzie, Curtea a considerat că reclamanta nu a beneficiat de o anchetă care să îndeplinească cerințele prevăzute la art. 3 din Convenție.

Stan și alții împotriva României

(30.11.2023, cererea nr. 1382/18 și alte 10)

Kolcsar și alții împotriva României

(30.11.2023, cererea nr. 64973/16 și alte 8)

Albescu și alții împotriva României

(30.11.2023, cererea nr. 23686/16 și alte 5)

Fînați împotriva României

(30.11.2023, cererea nr. 14917/16)

Brănișteanu și alții împotriva României

(30.11.2023, cererea nr. 10600/18 și alte 5)

Covaciu împotriva României

(30.11.2023, cererea nr. 3403/18)

Jianu și Teodorescu împotriva României

(30.11.2023, cererile nr. 46765/16 și 30755/17)

încălcarea art. 3 (condiții de detenție)

Curtea a reținut condițiile precare de detenție ale reclamanților, făcând trimitere la principiile stabilite în jurisprudența sa, în special la *Rezmiveș și alții împotriva României*. Astfel, lipsa de spațiu într-o cameră de detenție reprezintă un factor de luat în considerare la stabilirea condițiilor de detenție ca fiind „degradante” din perspectiva art. 3 din Convenție și poate constitui o încălcare, atât considerat individual, cât și împreună cu alte deficiențe.

Milea și alții împotriva României

(23.11.2023, cererea nr. 48707/18 și alte 5)

Mátyás și Ghiocel împotriva României

(23.11.2023, cererile nr. 7374/18 și 33406/19)

Sîngeorzan și Gaiță împotriva României

(23.11.2023, cererile nr. 12725/17 și 80960/17)

Ioana și Lupăescu împotriva României

(23.11.2023, cererile nr. 10307/17 și 23517/17)

Godgea și alții împotriva României

(23.11.2023, cererea nr. 71994/16 și alte 3)

Neacșu și alții împotriva României

(23.11.2023, cererea nr. 52459/16 și alte 4)

Donici împotriva României

(23.11.2023, cererile nr. 49580/16 și 61860/19)

Turcu și alții împotriva României

(23.11.2023, cererea nr. 44588/16 și alte 3)

Gavrilă și alții împotriva României

(23.11.2023, cererea nr. 44311/16 și alte 10)

Frunză și alții împotriva României

(23.11.2023, cererea nr. 40834/16 și alte 10)

Leonte și Axinte împotriva României

(23.11.2023, cererile nr. 17859/16 și 26916/16)

Coca împotriva României

(23.11.2023, cererea nr. 38320/17)

²⁸ Convenția Consiliului Europei privind prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor și a violenței domestice, adoptată la Istanbul la 11 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial nr. 224 din 25 martie 2016.

Marilică și alții împotriva României

(14.12.2023, cererea nr. 22167/18 și alte 2)

Keri și alții împotriva României

(14.12.2023, cererea nr. 64447/16 și alte 3)

decizii de inadmisibilitate (art. 3; condiții de detenție)

Curtea a constatat că reclamantii și-au pierdut calitatea de victimă deoarece au beneficiat de măsurile compensatorii oferite prin Legea nr. 169/2017 de modificare și completare a Legii nr. 254/2013 privind executarea pedepselor sau au depus cererile după împlinirea termenului de 6 luni prevăzut la art. 35 § 1 din Convenție.

Petrescu și alții împotriva României

(12.10.2023, cererea nr. 38647/16 și alte 10)

Ignat și alții împotriva României

(12.10.2023, cererea nr. 32415/16 și alte 19)

Sali împotriva României

(12.10.2023, cererea nr. 46719/16)

Constanșă împotriva României

(12.10.2023, cererea nr. 46758/16)

Turcu și alții împotriva României

(12.10.2023, cererea nr. 34405/16 și alte 3)

Negurici împotriva României

(12.10.2023, cererea nr. 22611/16)

Bica și alții împotriva României

(12.10.2023, cererea nr. 24118/16 și alte 3)

Porojan și alții împotriva României

(9.11.2023, cererea nr. 15543/18 și alte 13)

Mihalciuc și alții împotriva României

(9.11.2023, cererea nr. 73418/17 și alte 16)

Corciu-Wernhardt și alții împotriva României

(9.11.2023, cererea nr. 12343/17 și alte 9)

Niculaie și alții împotriva României

(9.11.2023, cererea nr. 46523/16 și alte 3)

Ivan și alții împotriva României

(9.11.2023, cererea nr. 42554/16 și alte 4)

Mihai și alții împotriva României

(9.11.2023, cererea nr. 36691/16 și alte 2)

Fieraru și alții împotriva României

(9.11.2023, cererea nr. 27234/16 și alte 9)

Dobrin împotriva României

(9.11.2023, cererea nr. 40176/16)

Weissmann împotriva României

(23.11.2023, cererea nr. 21449/05)

Deleanu împotriva României

(23.11.2023, cererea nr. 68881/16)

Holban împotriva României

(23.11.2023, cererea nr. 66467/16)

Varzar împotriva României

(23.11.2023, cererea nr. 13132/16)

Blaj și Ghivnici împotriva României

(23.11.2023, cererile nr. 11209/17 și 17566/17)

Mîrleneanu și alții împotriva României

(23.11.2023, cererea nr. 53604/16 și alte 2)

Cristea și Varga împotriva României

(23.11.2023, cererea nr. 46486/16)

Murdeală și alții împotriva României

(23.11.2023, cererea nr. 45056/16 și alte 5)

Lucian și alții împotriva României

(23.11.2023, cererea nr. 36743/16 și alte 7)

Bolohan împotriva României

(23.11.2023, cererea nr. 12183/21)

Barbu împotriva României

(23.11.2023, cererea nr. 19531/20)

Gicoveanu împotriva României

(23.11.2023, cererea nr. 17713/20)

Constantin împotriva României

(23.11.2023, cererea nr. 55775/19)

Pântea împotriva României

(23.11.2023, cererea nr. 31766/17)

Gherguți împotriva României

(23.11.2023, cererea nr. 69932/16)

Cazan împotriva României

(14.12.2023, cererea nr. 20081/21)

Jinga împotriva României

(14.12.2023, cererea nr. 13563/19)

Tănase și alții împotriva României

(14.12.2023, cererea nr. 73388/17 și alte 10)

Rău și alții împotriva României

(14.12.2023, cererea nr. 46517/16 și alte 2)

Ungureanu și alții împotriva României

(14.12.2023, cererea nr. 35107/16 și alte 3)

Viașu și alții împotriva României

(14.12.2023, cererea nr. 46381/16 și alte 18)

decizii de scoatere de pe rol

Costin Leonard Fălcuță
Revizor jurist
Compartimentul Coordonare Traduceri
Institutul European din România